

ของจริง ๕ ประการ

พระเทพสิงหนุราชาจารย์

P16012

ของจริงนั้น หายาก แต่แล้วก็ต้องทำขึ้นถึงจะได้ ของจริงที่แท้มีอยู่ ๕ ประการ

๑. เกิดจริง
๒. แก่จริง
๓. เจ็บจริง
๔. ตายจริง
๕. พลัดพรากจากกันจริง ไม่มีกลับมาอีกแล้ว

ตามหลักพระพุทธศาสนาที่พระพุทธเจ้าสอนชัดเจนมาก หากจะฟังโดยคิดพิจารณาแล้วนั้น จะเกิดประโยชน์มาก ปลุกกระตุ้นเตือนจิตให้เรามีสติ ให้เรามีความอดทน เพราะธรรมชาติชีวิตนี้มีของจริง ๕ อย่าง พระพุทธเจ้าทรงสอนไว้ชัด เราเกิดมาในโลกนี้ไม่วายต้องเสื่อมลงทุกวัน การเจ็บป่วยไข้ การไม่เป็นปกติของร่างกายสังขารนั้น ก็เป็นธรรมชาติเป็นจริงแล้ว เรียกว่าเจ็บ เวทนาที่เราได้จากกัมมฐานนี้ก็เรียกว่าเจ็บ ก็ขอให้ญาติโยมทั้งหลายอย่าตั้งอยู่ในความประมาท ความตายในชีวิตของเราเป็นอย่างนั้น โลกมนุษย์นี้หาความสุขไม่ได้ เวียนตายเวียนเกิดกันตลอดเวลา พระพุทธเจ้าจึงสอนชาวโลกให้พ้นทุกข์ อย่าสร้างทุกข์ไว้ในตัวเอง อย่าทำตัวและคนอื่นให้เดือดร้อน นอกเหนือจากเดือดร้อนแล้วท่านสอนไว้ชัดเจนแต่ไม่มีใครเอามาคิดเลย คือ ทำอะไรอย่าเบียดเบียนซึ่งกันและกันเลย อย่าเบียดเบียนคนอื่นเขา เราอยู่ได้สบาย ไม่เอาวัดเอาเปรียบใคร ถ้าเรายอมเสียเปรียบเขาได้ก็เป็นดี ก็จะมีความสุข ซึ่งก็คือความสงบนั่นเอง สัตว์โลกย่อมเป็นไปตามกรรม จากการกระทำของเขาเหล่านั้น ไม่มีใครเลยที่จะไม่มีกรรม กรรมมี ๒ อย่าง คือ กรรมดี และกรรมชั่ว กรรมชั่วนั้นเราไม่รู้เป็นของชั่ว ทำไปแล้วจึงรู้ว่ามันเดือดร้อนจริงๆ กรรมดีนั้น เราก็ไม่รู้เป็นของดี แต่

ทำไปแล้วก็มีความสุข มีความเจริญรุ่งเรืองในชีวิตแน่นอนที่สุด เพราะเราไม่เบียดเบียนตนเอง และคนอื่น

ฉะนั้นญาติโยมทั้งหลายอย่าประมาท และพยายามตั้งสติอารมณ์ สร้างความเพียรให้ได้ สร้างบารมีของเรา คนอื่นเอาบารมีมาให้เราไม่ได้ บารมีก็คือความเพียรที่เราตั้งใจเจริญพระกัมมัฏฐาน ทุกลมหายใจเข้าออก ความจริงในชีวิตนี้ และของจริง ๕ อย่าง ภัยเสื่อมไปคือ แก่ เกิดมาแล้ววัยก็ต้องเสื่อมไปจนกระทั่งแก่ บางคนไม่ทันแก่ ก็ต้องมาตาย คนเราในสากลโลกมนุษย์นี้ไม่ทราบว่าคุณดีคืออะไร เพราะเขาไม่เคยทำ แต่เขารู้เอาวัดเอาเปรียบ มีเงินมีทองมากมาย ก่ายกองถือว่าเป็นความดี แต่เขาหาความสุขในจิตใจไม่ได้เลย การเจริญกัมมัฏฐานต้องการแสวงหาความสุข เรามีความสงบมากเท่าไรจะมีความสุขเยือกเย็นใจมากเท่านั้น

เรานั้นวัยก็จะเสื่อมลงไปทุกวัน เราต้องแก่ไปทุกๆ วินาที แต่ความดีไม่มีอยู่กับเราเลย น่าเสียดายมาก อย่าคิดเลินเล่อ อย่าคิดพลาด อย่าคิดประมาท ความตายมาถึงเราเมื่อไรเราจะรู้ได้อย่างไร รีบทำดีเสียเดี๋ยวนี้ผลัดวันประกันพรุ่งไม่ได้ มัจจุราชแห่งความตายจะมาสู่เราเมื่อไรก็ไม่รู้

การเจริญพระกัมมัฏฐานเป็นการสร้างความดีของท่าน ไม่ใช่ใครทำให้ ใครทำใครได้ ใครไม่ทำก็ไม่ได้ จะมาแบ่งแจกแจงกันอย่างไร ถ้าอาตมาแบ่งได้โยมก็ไม่ต้องมาทำ แบ่งความดีไปให้โยมคนละกิโล สองกิโล มันทำไม่ได้ เพราะฉะนั้นใครของมัน ต้องทำให้รู้ ทำให้แจ้ง ทำให้เห็นจริง ทำให้ได้ผล ทำให้เกิดสังขะ ความจริงใจชีวิตนี้ก็จะแจ่มใส เกิดแสงสว่างด้วยปัญญา ความลับของกองการสังขารเราจะออกได้ และใช้เป็น วิธีการเช่นนั้น หากคนที่สนใจได้อยาก เพราะเขาใฝ่บุญวาสนาที่จะมาสนใจ อ่างเลศว่ายังไม่ว่าง ยังมีงานอยู่หลายหลาย ถ้าท่านอ่างเลศนี้แล้วไหนเลยเราจะได้มีโอกาสสร้างคุณดีกับเขาได้ ความดีมีทั่วไป ความชั่วก็มีทั่วไป ใครทำอย่างไรก็ได้เช่นนั้น เป็นของแน่เพราะเป็นกฎแห่งกรรมจากการกระทำของเรา ปัญหาของเราเอง เราก็ต้องแก้ปัญหาลอง ไม่ใช่ให้คนอื่นมาแก้ปัญหมาให้ คนอื่นมาแก้ไม่ได้ต้องตัวเราเองถึงจะลึกซึ้ง ใครจะจริงเท่าตัวเราเป็นปัจเจกตั้งที่อาตมาพูดเสมอมา

ท่านทั้งหลายอย่าได้ประมาท เพราะความประมาทเป็นหนทางแห่งความตาย บางคนที่จะรู้ว่าตายเมื่อไร นั้นอยากมาก ถ้าเรามีสติครบ เราจะเดินทางไปสู่สัมปรายภพ จะได้พบความสงบเยือกเย็น และเดินทางไปด้วยความดีอันนี้ จะไม่ดีกว่าหรือ จะเอาความชั่วติดตัวไปไปเหยียบโคลน เขาเรียกว่าสะเทือนน้ำสะเทือนบกไม่เรียบร้อย ไปเรือก็ติดแห้ง ไปรถก็ลงน้ำ ติดหล่ม เป็นอย่างนี้แหละหนอ อะไรจะสะดวกสบายเท่ากับ บัจฉัยเราที่สร้างความคิดไว้ให้กับตัวเราเอง ความจริงทุกข้ออยู่ของมันเอง ความสุขก็อยู่ของมัน แต่เราไปเอาทุกข์มาไว้ในใจ แล้วจะเกิดความสุขได้อย่างไร ความสุขก็หนีไปหมด ความทุกข์ก็เข้ามาแทนที่ สร้างความคิดได้อย่างไร

นี่แหละท่านทั้งหลาย การเจริญกัมมัฏฐานเป็นยอดที่สุดในพระพุทธศาสนาแล้ว ถ้าเราไม่ปฏิบัติธรรมเราก็ไม่ได้อะไรเลย เราจะไปอ่านหนังสือธรรมะสักร้อยเล่มพันเล่ม มันก็เท่านั้น ก็ทำไม่ได้ อ่านได้ก็รู้แต่ในหนังสือแต่ไม่รู้จริงในจิตใจ เพราะเข้าไม่ถึงในจิตใจเลย การจะเข้าถึงจิตใจจะแสดงพฤติกรรมบอกให้คนอื่นได้ทราบนั้น อยู่ที่การปฏิบัติกัมมัฏฐาน ฐานะดีจิตใจเราจะได้แจ่มใสสว่างมโนธรรม ชีวิตก็จะแจ่มใส ขอให้ญาติโยมคิดและมีสติ คิดการณ์ไกลการณ์ไกล รู้จักการสับเปลี่ยนและเลื่อนฐานะของตัวเอง ให้เข้าไปสู่ความคิดที่มีปัญญาต่อไป

ผู้ใดเห็นธรรม ผู้นั้นเห็นพระพุทธเจ้า ผู้ใดถึงพระพุทธเจ้า ผู้นั้นถึงธรรม เราปฏิบัติธรรมได้เราถึงจะรู้ว่าพระพุทธเจ้าคือใคร ท่านต้องลำบากเหนื่อยยากพระวรกายสั่งสอนสรรพสัตว์ในโลกนี้ จนถึงแก่พระนิพพาน เราถึงธรรมแล้วความสุขสว่างแล้ว ตรงนี้แหละถึงพระพุทธเจ้า พระปัญญาคุณ พระวิสุทธิคุณ พระมหากรุณาธิคุณ ชัดเจนมากไม่มีอะไรชัดเจนเท่านี้แล้ว ถ้าเราผลัดเพี้ยนเปลี่ยนไป เราก็ผลัดตลอดจนกระทั่งตาย ตายไปแล้วก็เอาใส่โลงศพ จะเอาไปฝัง เอาไปสุสาน จะไปเผาก็เท่านั้นเอง ร่างกายสังขารก็เป็นเก้าถ่าน เป็นธาตุดิน น้ำ ไฟ ลม มันก็หมดไปแล้ว เหลือแต่ธาตุดินธาตุเดียว และต้องละลายไปตามดิน ไม่มีอะไรที่จะดีได้เท่ากับจิตใจเราเท่านั้น เพราะฉะนั้นเราต้องทำจิตใจให้ดี เราต้องแก้ไข เราปฏิบัติธรรมต้องประสบ

ทุกข์คือความปวดเมื่อย และจิตใจมันออกไปโน้นไปนี้ มันน่ารำคาญ เป็นธรรมชาติ
เหมือนลิงค่างบ้างชะนี เช่นนี้ เรากว่าจะทำให้ยุติลงได้แสนจะยากมาก